

ФАТАЛНА ИЗПОВЕД

DYING TO TELL

Copyright © 2019 Keri Beevis

First published in 2019 by Bloodhound Books.

All rights reserved.

© Надя Баева, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

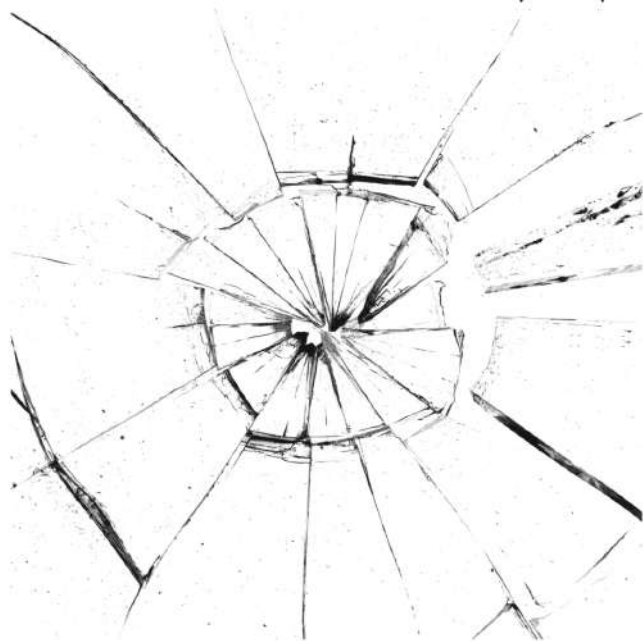
© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3424-3

Кери БийвЪс

ФАТАЛНА ИЗПОВЕД

Превод от английски
Надя Баева

*На истинската Натали Макардъл
и в памет на нейния син Джо*

СЪБОТА, 7 АПРИЛ

Похот. Контрол. Страх. Мълчание.

Епископа се взираше в тялото на пода с бушувачи у него Емоции. Не бе възнамерявал да я убие. Беше нещастен случай.

Целуваха се, страстите се разпалиха и той се поувлече. В една секунда я държеше в прегръдка и ръцете ѝ трескаво се напъхаха в джинсите му; в следващата тя лежеше неподвижно на земята с втренчени в него разширени, но вече не виждащи очи.

Той побутна рамото ѝ с върха на маратонката си с надежда тя да се размърда, макар да знаеше, че няма да се случи, и в стомаха му се прокрадна страх.

Беше нещастен случай, но знаеше, че няма да му по-вярват.

Не биваше да я води тук. Беше безразсъден ход, рационалността бе изместена от потребност. Тя му се бе предложила и той съзнаваше, че не бива, но все пак беше откликнал. Не бе искал нещата да свършат така.

ТИШИНА. Объркване. Паника. Гняв.

Тя сама си бе докарала това. Вината не беше негова.

Въпреки всичко него щяха да обвинят. Вече виждаше строгия укор в натежалите им погледи; знаеше, че ще го съдят и ще го признаят за виновен, без да се бавят да проумеят какво се е случило в действителност. Също като преди.

А имаше твърде много за губене.

Беше нещастен случай, грешка и той трябваше да се погрижи да го заличи.

Никой не биваше да узнае за случилото се. Налагаше се тя да изчезне.

Зад него се отвори врата.

Толкова бе погълнат от момента, та беше забравил, че не бяха сами.

По стълбите се раздадоха стъпки и той чу рязко поемане на въздух.

– О, боже мой. Какво си направил?

Пристъпи назад вдървено, когато момичето се втурна в стаята, и наблюдаваше безплодните ѝ усилия да съживи онази, която вече бе мъртва.

Не биваше да бъде разкрито. Никой не биваше да узнае.

За нищо на света нямаше да му повярват. Трябваше да накара проблема да изчезне.

Качи се тихо по стълбите, заключи вратата и прибра ключа в джоба си.

Като чу изтракването на ключа в бравата, момичето вдигна очи и гневът ѝ се превърна в страх. Очите ѝ бяха ококорени, хубавата ѝ уста трепереше и докосна нещо съкровено у него.

* * *

ГНЯВ. Угризения. Примирение. Похот.

ВСИЧКО СЕ ЗАВЪРТЯ В КРЪГ.

– Съжалявам – прошепна той. – Не мога да те оставя да си идеш.

1.

ДВАНАЙСЕТ ДНИ ПО-КЪСНО

За Лайла Амбърсън изминалата седмица се дефинираше от два момента. В първия тя бе пътник в колата на Марк Съдърланд, излязла на първа среща от над четири години насам; в следващия се бе събудила в болница с тръбички, стърчащи от тялото ѝ, с левия ѝ крак повдигнат и овесен на рамка, а до нея седеше брат ѝ Елиът със забоден в комикс нос.

Лайла се опита да проговори, но гърлото ѝ беше така пресъхнало, че от него излезе само немощно грачене. Елиът рязко вдигна глава, очите му се разшириха и комиксът падна на пода. Тя искаше вода, направи втори опит да му го каже, но той вече бе изхвърчал от стаята.

ВЪРНА СЕ МИГОВЕ ПО-КЪСНО С ЛЕКАР И ДВЕ СЕСТРИ, КОИТО започнаха да я мушкат и ръчкат, да насочват светлина в очите ѝ. Лайла се помъчи да им каже да престанат, сграбчена от раздразнение и страх, докато се опитваше да осъзнае къде се намира и какво се случва с тялото ѝ. Накрая лекарят се обърна директно към нея.

– Чуваш ли ме, Лайла? Ако ме чуваш, моля те, кимни или мигни два пъти.

Тя игнорира втората част и се помъчи отново да му отговори. По дяволите, защо гласът ѝ не действаше?

– Не се опитвай да говориш още. Само кимване или две мигвания.

Тя се фокусира върху очите му – сиви ириси, изненадващо бледи на фона на кожата му – и съумя да кимне леко. Какво ставаше? Потърси с поглед Елиът и го забеляза застанал в дъното на стаята.

– Лайла, ти си в болница.

Но защо, искаше ѝ се да изкрещи.

Лекарят отново ѝ заговори. Гласът му ѝ напомняше този на Хю Грант. Той изчака, докато разполагаше с цялото ѝ внимание, преди да продължи.

– Претърпяла си автомобилна катастрофа и беше в безсъзнание.

Автомобилна катастрофа?

Спомняше си, че пътуваха в колата на Марк. Срещата им бе приключила и не бе минала добре. Той я връщаше у дома ѝ, но тя нямаше спомен да се е прибрала там.

Дали и Марк беше в болницата? Кога се бе случила катастрофата? Как така не можеше да си спомни?

Имаше нужда от отговор на твърде много въпроси, но гласа ѝ го нямаше, така че нямаше друг избор, освен да лежи на леглото, прикачена към тръбички, заслушана в приятния тембър на лекаря, докато той ѝ заръчваше да бъде търпелива, успокояваше я, че е в добри ръце и че е оптимист за възстановяването ѝ.

Останалата част от този първи ден ѝ беше като в мъгла. Елиът остана с нея, но нищо не ѝ каза. Тя се зачуди за кратко дали майка ѝ беше дошла, после се смъмри за глупостта си. Тина Дейвънпорт не би прекъснала медения си месец със своя четвърти съпруг заради нещо тъй тривиално като автомобилна катастрофа.

Лайла заспа и сънищата ѝ бяха изпълнени с носене по вода; в най-мрачните моменти се задушаваше от стиснали шията ѝ ръце, светът отново заплашваше да стане черен. Като не спеше, преповтаряше в главата си срещата с Марк.

Не бе искала да отива на тази среща, но Бет я убеди. Марк беше приятел на гаджето на Бет, неотдавна бе преживял раздяла и му се искаше да подхване нещо ново. Накрая Лайла се съгласи да излезе с него само за да затвори устата на най-добрата си приятелка, но с приближаването на въпросната вечер ставаше все по-неспокойна. Беше ѝ показана снимка на Марк и той изглеждаше съвсем приятен, но тя съвсем бе отвикнала от ходене по срещи.

Пригответи се отрано и нервно крачеше из мъничкото си жилище, като ѝ се щеше да открие извинение да отмени уговорката. Какво пък толкова, само ще пийнем, каза си бе, когато се съгласи на срещата, нищо сериозно, мога да си тръгна по всяко време. Но ето че гаджето на Бет уреди Марк да я вземе от дома ѝ и нещата започнаха да изглеждат мъничко по-плашещи.

Лайла не си спомняше много от самата среща. Можеше да извика в представата си лицето на Марк и помнеше, че той носеше сив костюм с впити панталони и обувки с остри върхове, че тя се бе чувствала притеснена и недостатъчно официално облечена за случая, когато той дойде да я вземе. Имаше силен акцент от Норич и все произнасяше името ѝ погрешно – наричаше я Лила, не Лайла, – въпреки че тя го поправи, и това я ядоса. Отишли бяха с колата му до брега, което също я нервира, защото ѝ се стори малко в повече за първа среща. Бяха се скарали, това го помнеше, но не и повода за разправията. А когато на връщане Марк подкара с твърде висока скорост, Лайла го помоли да намали. Наясно бе, че желанието ѝ беше да се прибере у дома и никога повече да не го види.

Едва на другия ден научи, че наистина няма да го види никога повече. Марк бе загинал при катастрофата.

Гласът ѝ се бе върнал посред нощ. Елиът спеше на стол в стаята, твърде малък за дългнестата му фигура, а очилата се бяха смъкнали на носа му. Брат ѝ скочи, когато тя го повика по име.

Лайла имаше въпроси, твърде много въпроси, и го бе затрупала с тях, а гласът ѝ звучеше грапаво и като чужд.

На Елиът като че ли не му се щеше да говори твърде много и си потърси извинение, като каза, че ще иде да намери доктор Лукас, тъй че на Лайла ѝ се наложи нетърпеливо да чака идването им.

– Какво се е случило? – попита тя, когато приближиха леглото ѝ.

– Претърпяла си автомобилна катастрофа – търпеливо изрече лекарят.

– Това го знам, казахте го вече. Но как е станало?

– Ти не помниш ли? – попита Елиът и предпазливо погледна лекаря.

– Помня, че изключих... – Тя се разкашля заради сухото си гърло. – Може ли вода, моля?

Елиът пак погледна към лекаря и когато получи позволение, напълни пластмасова чаша от кана.

– Пий бавно – настоя доктор Лукас, когато тя загълта и взе да се дави.

Лайла го послуша. Изчака за миг и се пробва отново.

– Бях на среща... Бет ми я уреди с него, с Марк. – Лайла направи пауза. – Той също ли е в болницата?

Още едно споглеждане между Елиът и лекаря.

– Боя се, че приятелят ти нямаше късмет, Лайла.

– Нямаше късмет. – Тя повтори бавно думите на лекаря, за да ги осмисли. – Мъртъв ли е?

– Загинал е на място. Нищо не можехме да направим за него.

Лайла помълча за кратко, без да е сигурна как се чувства при тази новина.

– Какво е станало? – попита отново тя, този път по-спокойно. – Имам предвид, как се е случило?

– Блъснали сте се с друга кола.

– Къде?

– На Филби Броуд – отговори ѝ Елиът. – И двете коли са паднали във водата.

– Ами хората от другия автомобил?

– Единствена ти си оцеляла.

Лайла остана втренчена в лекаря и той поясни:

– И двамата шофьори са загинали на място. Имала си голям късмет, Лайла. Беше извадена от водата.

Тя имаше още въпроси, но изведнъж се почувства изнемощяла, а освен това имаше нужда от време напълно да осмисли чутото. Хора бяха загинали. Марк беше мъртъв. Макар че почти не го бе познавала и не го бе харесала особено, част от нея заскърби за него. А и другата кола... Доктор Лукас спомена шофьор и тя прие, че не е имало други пътници. Лайла бе облекчена, благодарна, че е оживяла, но заедно с това дойде и чувството за вина. Защо точно тя се бе случила щастливката?

Елиът се задържа като неин постоянен компаньон, напускаше стаята ѝ само за няколко часа дневно, докато Тина просто прати съобщение. Елиът се опита да омаловажи пропуска ѝ, увери Лайла, че е звъняла да се осведоми няколко пъти, докато тя била в кома, а Лайла познаваше майка си достатъчно добре, та да не е изненадана, така че се вбеси, задето я бодна болка. На Лайла трябваше да ѝ е пределно ясно, че не бива да очаква нищо повече.

Когато най-сетне я изписаха, вече едва изтърпяваше престоля си, напусна болницата в инвалидна количка, в скута ѝ лежах патериците, с които се беше упражнявала при ежедневните рехабилитации, а Елиът я буташе през паркинга към очуканото си волво.

Лайла се надигна сама от инвалидната количка и се подпираше на патериците, докато той местеше камарите книжа и папки от предната седалка и ги прехвърляше отзад. Колата му беше абсолютна кочина и имаше вид, все едно е на път да се разпадне. Докато го изчакваше, Лайла се озърна из паркинга, без да е способна да се отърси от усещането, че е

наблюдавана. Беше глупаво. Имаше и други хора, но никой не обръщаше каквото и да било внимание на нея и Елиът. Вероятно беше реакция на това, че най-накрая беше във от болницата. Припомни си сънищата си от последните няколко нощи; ръце, които я стискат за гърлото.

Дали и те също бяха последствие от злополуката?

Позволи на брат си да ѝ помогне да се качи в колата и потрепна, когато той запрати патериците ѝ на задната седалка. Не беше свикнала да зависи от други хора и знаеше, че ще се наложи малко или много да го приеме. Елиът се старееше с всички сили и тя трябваше да прояви търпение. Умният ѝ по-малък брат беше по-привикнал главата му да е заровена в някой научен труд, отколкото да се прави на медицинска сестра. Очакваше той да си тръгне, когато я остави у дома, така че се изненада да открие вещите му из дневната си, сочещи съвсем друго.

– Ще спя на дивана – настоя, когато тя го увери, че не е нужно да остава. – Не намирам, че е редно да си сама. Поне през първите няколко дни.

Лайла разбираше. Тина Дейвънпорт се беше провалила на всички фронтове като майка, проявяваше повече интерес да се прехвърля от съпруг на съпруг, отколкото да се погрижи за децата си, и като брат и сестра те винаги се бяха грижили един за друг. Апартаментът на Лайла беше съвсем мъничък, но може би нямаше да е лошо да има компания.

– Добре – съгласи се. – Но те предупреждавам отсега, този диван никак не е удобен за спане.

– Ще го понеса. – Елиът се усмихна сковано. – Предпочитам да съм наблизко и да мога да те държа под око.

Нещо в думите му ѝ подеждва смразяващо.

– Какво имаш предвид?

– Нищо. Беше просто шега.

Лайла се замисли отново за сънищата, спохождали я в болницата, за ръцете около шията ѝ, и потрепери.

– Случило ли се е нещо? Докато бях в болницата?

Елиът сведе очи към пода. Сигурен издйнически белег, че криеше нещо от нея.

– Сънувах сън. – Лайла подсъзнателно притисна длан към врата си и го потърка. – Някой се опитваше да ме нарани.

Когато Елиът най-накрая вдигна поглед и очите им се срещнаха, тя сбърчи нос, почувствала се глупаво.

– Не ми обръщай внимание. Сигурно е заради всичките тези лекарства.

– Стори ми се, че има някого... Отидох до тоалетната и като се върнах, в стаята ти беше влязъл човек. Реших... Не, глупаво е. Сигурно е сбъркал стаята.

– Какво? Съобщи ли?

– Разбира се. – Тонът на Елиът издаваше възмущение. – Нищо не беше пипано. Според мен лекарят реши, че съм си въобразил. Сигурно реагирах пресилено.

Лайла остана взряна в него. Той самият не вярваше в думите си, беше убедена в това.

Нима някой се беше опитал да я нарани, докато е била в кома? Ръцете около шията ѝ. Може и да беше сън, но все така я полазиха тръпки.

* * *

Момичето беше будно и навън от болницата. Това не беше добре, тъй като създаваше огромен проблем. Изобщо не биваше да се събужда.

Докато беше жива, представляваше заплаха; паметта ѝ можеше да се върне всеки момент, а това я правеше свръх-опасна.

Тя беше нерешен проблем, за който трябваше да се предприеме нещо възможно най-скоро.